

***İbrahim YUSİFOĞLU,
Naxçıvan***

MƏN ÇƏKƏN DƏRDLƏRİ SƏN BARI ÇƏKMƏ

Mən dedim... sən gəldin...durdun önümdə,
Gözlərin çağlayan bulaq kimiydin.
Ruhum ovsunlanan bu xoş günümdə,
Sən mənə ün yetməz uzaq kimiydin.

Nə qədər yaxındıq, o qədər uzaq,
Sarsıldım, duyğulu baxışlarından.
Nə bir qol qaldırdın, nə açdın qucaq,
Qorxdum, gözlərinin yağışlarından.

Sən ki, bənzəmərdin yada, özgəyə,
Bilirdim, sən məni duyub gəlmişən.
Şeir söylətməyə, söz eşitməyə,
Qəlbinin səsinə uyub gəlmişən.

Görən nə tapmışan şeirlərimdə,
Onların sevincdən kədəri çoxdu
Elə sinəmdəki dərdlərimin də,
Qədəri varsa da, hədəri yoxdu .

Daha nə söyləyim bu payız günü,
Görürsən, yarpaqlar xəzələ dönüb.
Sənə deyəcəyim şeirlər düzü,
Yaza bilmədiyim qəzələ dönüb.

Mənli hislərini saxla özündə,
Axı, qəm dəniyəm, qəlbinə əkmə.
Yansam da çatdığın ocaq közündə,
Mən çəkən dərdləri, sən bari çəkmə.

Mən dedim...
sən gəldin...
durdun önümdə,
Gözlərin çağlayan bulaq kimiydin.
Ruhum ovsunlanan bu xoş günümdə,
Sən mənə əlyetməz uzaq kimiydin.

GECİKMİŞ MİSRALAR

Özümü duyandan gizlicə, aşkar,
Ruhumu oxşayan gül axtarırdım.

MƏNİM DƏRDİM DƏRDLƏŞMƏLİ DƏRD DEYİL

Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş

Bir payız günündə gəldim dünyaya,
Təbiət əyninə çəni geyibmiş.
Çoxu sevinse də Tanrı payına,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

Anam nə söylədi sözüne baxdım,
Qayğıya bələnən gözüne baxdım,
Dönüb bu dünyanın özünə baxdım-
Gördüm ki, hər bəsat şənlik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

İllərlə qədəkdən köynək geyindim,
Həyatda çalışqan, bir az yeyindim,
Verdiyi payına küsdüm, deyindim-
Cavabı düz çıxan tənlilik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

Özüme xəyaldan dünya yaratdım,
Hara addım atdım, düz addım atdım.
Gəlib xırmandakı xırdağa çatdım-
Bu pay da toxumluc,dənlilik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

Gözüm qalmasa da sərvət-varında,
Saçlarım üşüdü qırov, qarında,
Sarsıldım ehtiyac dalğalarında-
Yanağı al boya-ənlik deyilmiş,
Sən demə bu dünya mənlilik deyilmiş.

Qorxdu adlanaram,söz yayıb keçdi,
Neçə yol adımı adlayıb keçdi,
Ömür kitabımı qatlayıb keçdi-
Heysiyyət,şərəfi-mənlilik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

Məni öz doğması bilmədi, niyə,
Saldığı dünyünlü ilmədi, niyə,
Doğrusu bilmədim,bəs nədi, niyə-
-Dünya,Yusif oğlu, sənlik deyilmiş,
Sən demə, bu dünya mənlilik deyilmiş.

UNUT MƏNİ... MƏNİ UNUT...

Baxısların dalğın bulud,
Yanaqların yaşdı, qurut.
Hislərini ovut_uyut,
Unut məni...
Məni unut..

Köksündə qəm çağlasa da,
Kırpiyin nəm bağlasa da,
Qəlbin küsü saxlasa da,
Unut məni...
Məni unut...

Mənə gələn yolun bağlı,
Sağın uçrum,
solun bağlı,
Əlin açıq, qolun bağlı,
Unut məni...
Məni unut...

Qucaqlayıb dizlərini ,
Göyə dikmə gözlərini,
Eşit şair sözlərini,
Unut məni.
Məni unut...

İSLATMA, YAĞIŞ, İSLATMA

Dəyişməyə köynəyim yox,
İslatma , yağış, islatma.
Gəl üşütmə, göynəyim çox,
İslatma, yağış, islatma.

Damcılardan gizlənməyə,
Heç nəyim yox, heç nəyim yox.
Göz yaşımı gizlətməyə,
Eynəyim yox, eynəyim yox,
İslatma, yağış, islatma.

Mənim kimi bu həyatda,
Heç kim yalqız ola bilməz.
Ən dəlisov buludlar da,
Qəlbim kimi dola bilməz-
İslatma, yağış, islatma.

Ürəyimdə arzylarım,
Onsuz da islanıb, nəmdi.
Bu həyatda olan varım,
Ağrı, həsrət, bir də qəmdi -
İslatma, yağış, islatma.

DÜZDƏ QALDI

Mənim yerim dağlar idi,
Üz çevrib düzə çıxdım.
Elə çılgın çağlar idi,
Sevinirdim - üzə çıxdım.

Gözü yolda qoyub gəldim,
Hürkək baxan ceyranları.

Daşda səkən kəkliklərin
Çox olmuşdum heyranları,

Qulağımda sərt qartalın,
Məğrur səsi-qıyı qalıb.
Xəyalımda kəhər atın,
Kişnərtisi haray salıb.

Səhər mehi oxşamayıb
Mənim qəder heç bir kəsi.
Balasına layla çalıb
Bulaqların zümzüməsi.

Görən kimi vurulmuşam,
”ƏRDAĞI,,nın lalasına.
Heyranlıqla qovuşmuşam,
Lalə, nərgiz talasına .

Sevgi, istək yaşadardı,
Hər bir kəsin ürəyini.
Qonaq-qara hey dadardı,
Süfrəmizin çörəyini.

Bir qız vardı-qarabəniz,
Xasiyyəti quzu kimi.
Günahimdan əridi o,
Ötən ilin buzu kimi.

Bu həyatda saf sandığım,
Zirvələrə yağan qardı.
Ən qiymətli var sandığm,
O dağlarda anam vardı.

...Mənim obam dağlar idi,
Dövrən bizi ayrı saldı.
O qədər arzum var idi,
Hər birisi düzdə qaldı.

DÖZ, ÜRƏYİM...

Gözləməkdən göz ağrıdı,
Dilimdəki söz ağıdı.
Döz, ürəyim, döz ağrıdı,
Tanrıdan gələn payımız.

By dünyada hara baxdım,
Qəlb üşüdən qara baxdım.
Bir gülmədi qara baxtım,
Payıza döndü yayımız.

...Döz, ürəyim... döz bu dərdə,
Boğuluruq böhtan, şərdə,
Tor qururlar mərddən mərdə,
Durulmaq bilmir çayımız.

Göydən baxan hara baxır,
Qar, uağışı qara yağır.

Yadlar bizə qara yaxır,
Heç yana çatmır hayımız.

MƏNİM DƏRDİM DƏRDLƏŞMƏLİ DƏRD DEYİL

Ulu Tanrı ad veribdi bu yurda,
Ad qarışıq od veribdi bu yurda,
Minbir sərvət, dad veribdi bu yurda,
Təkjə qonşu millət kimi mərd deyil,
Mənim dərdim dərdləşməli dərd deyil.

Erməninin öz tarixi, yaşı yox,
Dədə-baba torpağı yox, daşı yox,
Hiyləgəri, qeyrətsiz, çaşı çox,
Abır-həya onlar üçün şərt deyil,
Mənim dərdim dərdləşməli dərd deyil.

Bu yerlərə ermənilər gələli
Parçalandı bu torpağın zər-ləli.
İrəvanlı, zəngəzurlu, göyçəli --
Neçə elim əldən getdi, bəs deyil?
Mənim dərdim dərdləşməli dərd deyil.

Güjü yoxdur, arxasına güvənir,
Sözü yoxdur, dağasına güvənir,
ATƏT adlı "qarğasına" güvənir,
BMT-nin qərarları sərt deyil,
Mənim dərdim dərdləşməli dərd deyil.

Həmsədrilər bölgələrə iz tutur,
Tərəflərə barış üçün üz tutur,
Günahkarı günahsızdan düz tutur,
Dedikləri bizə məqbul vəd deyil,
Mənim dərdim dərdləşməli dərd deyil.

Xəyanətdən doymayırlar bu "yan"lar,
Ara vurur bu "yan"lara uyanlar,
Dinə bilmir həqiqəti duyanlar,
Təklif vermək barış üçün hədd deyil,
Mənim dərdim dərdləşməli dərd deyil.

Sahib çıxır Qarabağtək elimə,
Əl uzadır "Xarı bülbül" gülümə,
Biz hazırıq Vətən üçün ölümə,
Bu oyundu -- stolüstü nərd deyil,
Mənim dərdim dərdləşməli dərd deyil.

Günəş doğub, hər yan nura boyanıb,
Daha düşmən boş xəyaldan oyanıb,
Qarşısında güjlü ordu dayanıb,
Dünya bilir, istəyimiz hər b deyil,
Mənim dərdim dərdləşməli dərd deyil.